

61. OBLETNICA USTANOVITVE DOMA SAN MARTÍN 73. OBLETNICA PRVE SLOVENSKE MAŠE V SAN MARTINU

Letos smo praznovanje obletnice prestavili od maja na avgust z upanjem, da bi se lahko zbrali, a to, zaradi vsem znanih razmer, še vedno ni mogoče.

Ob 10.00 smo se zbrali v kapeli zavoda Srca Jezusovega za sveto mašo, ki je daroval msgr. dr. Jure Rode.

Pri maši je pel Slovenski pevski zbor San Martín pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic. Pevci so se namestili kar po klopih in s potrebno medsebojno razdaljo, zaradi varnosti in protokola.

Mašo je vodil Janez Filipič. Darovali smo jo za vse rajne dušne pastirje, za bolnike, za pokojne rojake in člane našega Doma in za nas same.

Prvo berilo in psalm je prebrala Marija Petkovšek, drugo berilo pa Marjan Boltežar.

Ob sliki Marije Pomagaj smo se zahvalili za vse prejete milosti in dobrote.

Ob 17.00 se je, virtualno, začel kulturni program.

Slavje se je začelo z argentinsko in slovensko himno, v poklon našim državam: tej, v kateri živimo in domovini, iz katere izhajajo naše korenine.

Pozdravil in čestital nam je veleposlanik Republike Slovenije Alain Brian Bergant, v lastnem imenu in v imenu njegovih sodelavcev na veleposlaništvu: Urška, Maja, Irena in Tomaž. Pozdravil nas je tudi v imenu ministra

za zunanje zadeve dr. Anžeta Logarja in ministrice za Slovence v zamejstvu in po svetu dr. Helene Jaklitsch.

Vse najboljše nam je tudi želel predsednik Zedinjene Slovenije inž. Jure Komar.

Nato nam je Janez Filipič, ob zanimivih fotografijah, povedal o začetkih in zgodovini slovenskih svetih maš v San Martinu. "Naši dušni pastirji so bili: svetnik Karel Škulj, dr. Alojzij Starc, Jože Jurak, Gregor Mali, Franče Bergant, Franci Šenk, Igor Grohar, Robert Brest in delegat slovenskih dušnih pastirjev v Argentini, msgr. dr. Jure Rode.

Večkrat so maševali msgr. Anton Orehar, prelat Jože Škerbec, misijonar Lovro Tomažin, Marjan Bečan, Pavle Novak in drugi

Obiskali so nas tudi naši slovenski in argentinski škofi: dr. Gregorij Rožman, dr. Alojzij Šuštar, Metod Piriš, Janez Jenko, Alojz Uran, Peter Štunf, in monseñor Menendez, Melgarejo in D'Anibale.

Več duhovnikov je izšlo iz našega kraja. Imeli smo nove maše, krste, poroke, prva obhajila, zlate in srebrne poroke in tudi pogrebe. Skozi 73 let je bila sv. maša pravi vzrok in vez med nami.

Pri sveti maši smo bili lahko tudi priče temu, kar se je dogajalo v Sloveniji. Velikokrat smo molili in prosili, da bi bila Slovenija samostojna.... in to se je uresničilo. To je vzrok, zaradi katerega nikoli nismo pozabili, kaj smo in da smo Kristjani".

Organizator obletnic, Janez Filipič in predsednik Doma Marko Škulj sta odgrnila novi zvon, ki ga je msgr. dr. Jure Rode blagoslovil. Povedal nam je, "da je v Sloveniji blagoslov novih zvonov velik praznik za vso vas. V Sloveniji je lepa, stara, bogata tradicija pritrkavanje z zvonovi za velike praznike pa tudi ob žalostnih dogodkih zapoje mavček. Tukaj v

Argentini je pa zvon simbol domotožja, zlasti za starejše, spomin na korenine. V katoliški cerkvi, za verujoče, ima pa zvon še drug pomen: vest ki pozvanja in nam kaže, kaj je prav in kaj ni prav, kaj je dobro in kaj je slabo, kaj je Bogu prav in kaj ni".

Prosili smo Boga, da bi se verniki, ki bodo poslušali ta zvon z veseljem zbirali v slovenskem Domu na cerkvenih in kulturnih prireditvah, naj bodo stanoviti v nauku, v zvestobi izročilom svojih prednikov in jih posredujejo, kljub težavam, tudi naslednjim rodovom.

Sledil je pozdrav predsednika Doma San Martín g. Marka Škulja. "Že lansko leto smo imeli v načrtu, pod lipama, namestiti zvon. To ni uspelo zaradi začetka pandemije. To željo lahko uresničimo danes, ko smo dali blagosloviti sanmartinski zvon v spomin na vse, ki so prispevali nastanku in razvoju našega Doma. Zvonovi so globoko povezani s slovensko zgodovino, kulturo in tradicijo. V življenju ljudi so imeli zvonovi vedno pomembno vlogo: merili so čas, naznanjali začetek in konec dneva, sporočali nesrečo, odganjali točo, vabili v cerkev, žalovali za umrlimi, ob praznikih pa veselo peli. Pritrkavanje ki se je ohranilo vse do danes, je del slovenske ljudske glasbene tradicije, priznana kulturna dediščina. V preteklosti so zvonovi dajali ljudem upanje ob hudih trenutkih. Svet se hitro spreminja, člo-

Svet se hitro spreminja, človeštvo doživlja hudo krizo. Tudi mi občutimo negotovost in skrb vendar glejmo naprej, v prihodnost, bodimo optimisti.

veštvo doživlja hudo krizo. Tudi mi občutimo negotovost in skrb vendar glejmo naprej, v prihodnost, bodimo optimisti. Naj se še dolgo sliši glas našega zvona!! Naj ta zvon vabi člane in prijatelje slovenskega Doma San Martín na druženja in praznovanja. Naj bo ta glas znak da naša skupnost, naš Dom, še živi".

Vse kar smo slišali in videli na tem virtualnem praznovanju so spomini, del našega življenja. Življenje, ki so ga začeli naši predniki z njihovimi spomini in jih peljali v bodočnost.

Želeli bi vsi obujati te spomine, ne virtualno, a zaenkrat nam pandemija tega še ne dopušča.

Upajmo, da se kmalu lahko osebno srečamo in tako damo slovenskemu Domu tisto življenje, tisto veselje ki zdaj manjka. »Spomini nas bodo popeljali v bodočnost«

Hvala Uradu vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu za podporo.

Hvala Janezu Filipiču, ki je pripravil in vodil obe obletnici in vsakemu, ki je na kakršenkoli način sodeloval, da sta 61. obletnica Doma in 73. obletnica prve slovenske maše tako zanimivo potekle.

Lučka Makek

Youtube

GALERIJA

MLADINSKA SVETA MAŠA V SLOVENSKI HIŠI

V soboto, 7. avgusta, se je slovenska mladina udeležila sv. maše, ki jo je daroval g. Franci Cukjati v cerkvi Marije Pomagaj. Skupaj nas je bilo čez 30 mladih iz raznih okrajev. Pri sv. maši smo se Bogu zahvalili in mu zaupali naše načrte in želje. Po končani sv. maši smo se zbrali ob prigrizku in se prijateljsko pogovarjali. Preživeli smo lep večer!

Odbor SDO-SFZ

ŠTIPENDIJE ZA ŠTUDIJ V SLOVENIJI

Želiš začeti ali nadaljevati študij v Sloveniji? Lahko se prijaviš za štipendijo!

- namenjena je potomcem Slovencev s stalnim prebivališčem zunaj Slovenije, tudi če nimajo slovenskega državljanstva
- vlagatelji morajo biti vpisani na višješolskem ali visokošolskem programu za šolsko leto 2021/2022
- aktivno delovanje v slovenskih društvih se upošteva za dodelitev štipendije

Vsi pogoji so objavljeni tu

PRIJAVE DO 30. SEPTEMBRA 2021

CRISTIAN POGLAJEN | *Bronasta medalja Tokio 2020!!!*

Cristian, na prvem mestu hvala za dobro voljo in za čas, ki si si ga vzel za ta pogovor. Bralci Svobodne Slovenije te že poznajo -leta 2018 si nam dal [obširen intervju](#)-, zato se bomo potrudili, da ne ponavljamo vprašanj.

→ **Koliko časa že igraš v argentinski reprezentanci?**

Že 14 let sem član argentinske reprezentance, najprej 3 leta pri mladincih in nato 11 let pri starejši reprezentanci. Prvič sem nastopil leta 2010.

→ **Kateri trenerji so bili za tvoj napredek najpomembnejši in zakaj?**

Zelo pomembni so bili gotovo moji prvi trenerji v šoli Monseñor Solari, kjer sem se začel zanimati za odbojko. Humberto Bonaccorsi in Leonardo Ferreyra sta me naučila osnove in vrednote tega športa. In seveda Juan Manuel Cichello, ki je bil moj trener v mladinskih reprezentancah skozi tri leta, pa tudi v prvih letih kot profesionalni igralec v Villa Marii, Cordoba. Ti trenerji so me veliko naučili v prvih časih, pa tudi potem, da sem lahko postal profesionalni odbojkar.

→ **Kateri izmed igralcev so ti bili za zgled?**

Za zgled mi je bilo več igralcev, že od otroštva mi jih je kar nekaj ugajalo. Če pa bi moral izbrati, bi izbral Marcosa Milincovića. Njegova napadalna moč mi je bila vedno najbolj všeč. In Giba, nekdanji igralec brazilске ekipe, ki je - kljub temu, da za področje odbojke ni bil zelo visok - imel odlično tehniko in je s to tehniko nadoknadil pomanjkanje višine in je lahko enakovredno igral na najvišji ravni.

→ **Kako se je argentinsko moštvo pripravilo na Olimpijske igre?**

Priprave na te igre so bile zelo naporene, bile so intenzivne. Že na začetku smo si zadali cilj, da domov prinesemo medaljo. Vedeli smo, da je to težak gol, oddaljen cilj, a smo se tako fizično kakor tudi tehnično zelo trdo pripravili. Več kot 80 dni smo preživeli izven Argentine na prijateljskih turnirjih in se pripravljali na velik športni dogodek leta. Tako, psihično je bilo težko, bilo je intenzivno, vendar je bilo vredno napora.

→ **Stari rek pravi, da "Pomembno je sodelovati, ne zmagati", a je vendar vsa Argentina želela, da bi dobili medaljo. Kako vam je uspelo obvladati tesnobo in pritisk?**

Menim, da je zelo pomembno upoštevati, da so tesnoba, pritisk in nervoza prisotni, zlasti na vseh olimpijskih tekmah, saj je vsaka veliko vredna, pa najsi bo to v prvi fazi skupinskega tekmovanja ali pri izločilnih bojih v play-offu. Zato se mi zdi, da mora biti igralec mentalno pripravljen, da se s tem sooča: zaupati mora, da telo že zna narediti tisto, za kar se je tako intenzivno pripravljalo, globoko zadihati in pustiti telesu, da naredi svoje.

→ **Razumljivo je, da ni vedno mogoče zmagati, pa čeprav ste odlično igrali in na igrišču pustili res vse, kot se je zgodilo danes proti Franciji. Kako ekipa »pozabi« na poraz in se osredotoči na naslednjo tekmo?**

Poraz proti Franciji je bil nedvomno zelo hud udarec, saj smo bili prepričani, da lahko pridemo do finala in borbe za olimpijsko zlato. Vendar se ni zgodilo tako. Vedeli smo, da ni časa za žalovanje. Naš namen je zato bil ta, da čim prej zamenjamo čip, ker nismo imeli kaj dosti časa do tekme za tretje in četrto mesto, za olimpijsko stopničko, za medaljo. Zato smo morali čim prej zamenjati čip, pozabiti na poraz, in pri tem uporabiti vse tiste stvari, ki se nam niso izšle, jih obrniti in jih uporabiti v igri za tretje in četrto mesto.

→ **Kako poteka rutina običajnega dneva v olimpijski vasi?**

Običajna rutina je ta, da vstanemo, odidem v olimpijsko jedilnico, kjer si vsi športniki delijo obroke, tako zajtrk, kosilo, malico in večerjo. Pri tem vedno naletiš na kakšnega znanega igralca in se poskušaš z njim fotografirati. Vsak dan je treba tudi trenirati, zjutraj ali popoldne. Z avtobusom se peljemo na stadion, določen za treninge, kjer nam dajo približno 2 uri časa za trening z žogo. V popoldanskem času se vedno zbiramo z

argentinskimi športniki iz drugih disciplin, in se pogovarjamo o njihovih tekmah, njihovi pripravi, kako se počutijo, in tako popoldneve preživljamo ob mateju -vsak ima svojega- in v pogovorih o športu. Ob večerih se zbiramo s fanti, da si ogledamo kak film ali preživimo nekaj časa skupaj, vsak s svojimi stvarmi. Tak je običajen dan v olimpijski vasi.

“

Že na začetku smo si zadali cilj, da domov prinesemo medaljo.

”

→ **Kako koronavirus Covid-19 vpliva na olimpijske igre? Kakšne omejitve imate? Katere so največje razlike z olimpijskimi igrami v Rio?**

Covid je velik dejavnik v teh igrah, saj je znotraj olimpijske vasi veliko omejitev: ne smemo vstopiti v stavbe, ki so namenjene reprezentancam drugih držav, pa seveda omejitve, ki jih vsi poznamo: socialna distanca, alkoholni gel, stalno umivanje rok. Ni dovoljeno, da bi se družili z disciplinami iz drugih držav ali da bi zapustili olimpijsko vas, ne moremo gledati tekem drugih športov, vse to so stvari, ki smo jih lahko brez težav počeli na drugih olimpijskih igrah. Na prosti dan, ko nimamo treninga, ne smemo iti na ogled mesta, moramo ostati zaprti v olimpijski vasi. Vsak dan smo opravljamo teste slin, zjutraj, obvezno. Obvezna je tudi uporaba maske. Mislim, da je to največja razlika z drugimi olimpijskimi igrami: biti zaprt v olimpijski vasi in imeti prepovedano hoditi drugam, n.pr. spoznati mesto. Vsekakor je vse zelo nadzorovano, da se le nič ne zgodi.

→ **Čeprav se vprašanje ponavlja, ga le moramo postaviti: bi nam povedal kakšno anekdoto iz olimpijskih iger v Tokiju?**

Kot anekdoto, nekaj smešnega, bi lahko povedal, da smo imeli v olimpijski vasi nekaj koles, ki smo jih uporabljali za prevoz od stavbe vsake države do jedilnice. V zadnjih dneh, ko je bilo koles zelo malo, smo vedno vzeli kolesa iz drugih zgradb, v našem primeru smo si jih radi 'izposodili' iz stavbe Združenega kraljestva, Z njihovimi kolesi smo se vozili v jedilnico ali kam drugam in jih nato kje pozabili...

Pogovor s Cristianom je potekal tik pred zadnjo tekmo, v kateri je argentinska odbojkarska reprezentanca v južnoameriškem dvoboju premagala Brazilijo in si priborila olimpijski bron. Zaslužena krona za to skupino športnikov, ki je dokazala, kaj vse se lahko s treningom in skupnim delom doseže.

Čestitamo, Cristian za ta ogromen dosežek!

NAŠI ŠPORTNIKI

Morda še ne veste da...

...je **Andrej Vomerger (26)**, priljubljeni napadalec ljubljanskega NK Olimpija, uspešno končal sezono in pogodbo s slovenskim klubom. S svojo ponižnostjo in vztrajnostjo si je zaslužil naklonjenost navijačev in ekipe, saj je povezal in spravil moštvo. Od 33 tekem v ligi, jih je igral 28 in naredil 11 golov. Meseca julija je pa prestopil v mehiško ekipo Atlético de San Luis in tako pričel novo športno obdobje, pri katerem mu želimo še mnogo uspehov, novih doživetij in srečno nogo!

... da je **Lučka Bregar (37)**, že od leta 2019 trenerka ženske odbojarske ekipe Barça v Španiji, aprila tega leta dosegla s svojo ekipo prvo mesto Superlige 2, s tem pa zagotovila ekipi vstop v Prvo in najvišjo odbojarsko ligo.

Tako je Barça, kot prej v nogometu z Messi-jem na čelu, tudi v odbojki dosegel prvenstvo z argentinskim naglasom. Zasluzeni uspeh. Čestitamo, Lučka!

...je **Andi Jakos (22)** v tem letu 2021 dosegel najvišjo kategorijo v argentinskem avtomobilizmu. Vstopil je v TC (Turismo Carretera), po uspešnih letih pri TCM (Turismo Carretera Mouras) in TC P (Turismo Carretera Pista). Andi tekmuje s svojim Dodge-m, s pomočjo zveste ekipe Dole Racing. Obkrožen je z najboljšimi argentinskimi piloti, kot so Guillermo Ortelli, Norberto Fontana, Matías Rossi in Agustín Canapino, med drugimi. Vemo, da je za Andija pričel velik in pričakovan izziv, kateremu bo nedvomno kos, in bo celi ekipi prinesel še mnogo uspehov. Srečno naprej!

... da je **Cristian Poglajen - »El Polaco« (32)** član argentinske odbojarske reprezentance, ki je letos na Olimpijskih igrah v Tokiu osvojila bronasto medaljo. Cristian je že 13 let član reprezentance zaradi njegove odlične performance po različnih klubih in turnirjih po svetu. Trenutno že od leta 2019 igra v Turčiji. Argentinsko moštvo je odigralo odlične tekme in osvojilo bron. Iskrene čestitke Cristian. Še naprej bomo navijali zate in za argentinsko ekipo!

...de je **Tadej Pogačar (23)**, Slovenec rojen v Komendi, postal najmlajši kolesar na svetu, ki je že drugo leto zaporedoma, po izjemni predstavi, prevzel vodstvo na »Touru de France« in osvojil rumeno majico, oziroma prvenstvo tekme.

»Tour de France« je kolesarska dirka vseh dirk, vsako leto eden največjih športnih dogodkov na svetu. Tritredenske dirke po francoskih cestah so se izvedle letos v mesecu juliju. Slovenci smo lahko res ponosni na Tadeja, ki je postal pravi slovenski športni veleposlanik na svetu. Čestitamo!

...de ja **Luka Dončić (22)** v zadnjem času imenovan v vseh časopisih sveta. Luka je nedvomno zvezdnik slovenske košarkarske reprezentance, ki se je prvič v zgodovini uvrstila na Olimpijske igre.

Z borbeno in kolektivno igro je slovenski reprezentanci uspelo nadigrati aktualne svetovne prvake Špance, v četrtfinali pa še Nemce, in si je tako v nadaljevanju tekmovanja na poti do odličja izborila vstop v polfinale. Mediji pravijo, da ima Luka glavno zaslugo za to uvrstitev. Svet ga že od blizu spremlja, saj je znan kot najmlajši košarkarski igralec, ki je s komaj 16. leti in z 2.01 metrom višine, vstopil v Real Madrid v ligi ABC. Leta 2018 pa je bil izbran pri »draft NBA« in kmalu zatem vstopil v Dallas Mavericks. Ob koncu sezone je bil nagrajen s »NBA Rookie Of The Year Award« - nagrada za novince leta NBA. To je letna nagrada, ki jo NBA podeljuje najbolj izstopajočemu igralcu ob koncu prve sezone v ligi. Bravo Luka, naše iskreno priznanje!

-Sonia

IMAMO TO, IMAMO TOKIO!

Izjemni uspehi slovenskih športnikov na Olimpijskih igrah v Tokiu.

Slovenski športniki in športnice so ponovno dokazali, da ima Slovenija svoje vidno mesto na olimpijskem zemljevidu. Po številu doseženih olimpijskih medalj na prebivalca sodi v sam svetovni vrh! V Tokiu je barve Slovenije zastopalo 54 športnic in športnikov, ki s presegli pričakovanja. Kar trikrat smo imeli priložnost slišati Zdravljico! Predstavljamo vam slovenske šampione, ki so iz Tokia prinesli kar 5 kolajn:

Primož Roglič | kolesarstvo, kronometer
Roglič je kar pometel s konkurenco iz s celo minuto prednosti prvi prečkal ciljno črto.

Benjamin Savšek | kanu na divjih vodah
34 letni Ljubljančan je v finalni vožnji olimpijske tekme v slalomu prepričljivo premagal konkurenco in osvojil zlato kolajno.

Janja Garnbret | športno plezanje, olimpijska kombinacija
Dvaindvajsetletna športnica je prva olimpijska zmagovalka v zgodovini športnega plezanja.

Tina Trstenjak | judo, do 63 kg
Tridesetletna Celjanka se je iz kulture judoistične dvorane Budokan vrnila s srebrno kolajno na olimpijskih igrah, potem ko je pred petimi leti slavila v Rio.

Tadej Pogačar | kolesarstvo, cestna dirka
Že prvi dan iger je na cestni dirki osvojil kolajno za Slovenijo, ko je po 234 km trase od Tokia do dirkališča Fuji z natanko 4865 višinskimi metri osvojil bron.

viri: slovenia.info; olympic.si

OkrOgle OBLETNICE | *Peter Puzel (Pucelj)* (1669 - 1721)

Pred 300 leti, 20. avgusta 1721, je v Stični umrl Peter Puzel (Pucelj) -s samostanskim imenom pater Pavel-, stiški kronist, avtor, kompilator in subprior cistercijske opatije. Njegovo najvažnejše delo je kronika *“Idiographia sive Rerum memorabilium Monasterii Sitticensis descriptio”*, rokopis ki na 669 straneh opisuje zgodovino stiškega samostana. Obsega: Uvod (11 listov); *Epitome chronologica* (strani 1–326, prepis važnejših listin od ustanovitve, zaznamek privilegijev, darovnic, nakupov in podobnega gradiva za samostansko zgodovino, omenja tudi osebe in dogodke); *Abbatographia* (str. 331–450, vrsta opatov); *Parographia* (str. 451–542, opis samostanu pripadnih župnij); *Nicrologia* (str. 549–668, smrtni podatki oseb za leta 1135–1717). Original rokopisa se hrani v Arhivu Republike Slovenije v Ljubljani.

Življenje in delo patra Pavla

Rodil se je 10. junija 1669 kmečkim staršem Janezu in Poloni v vasi Hrušica pod Gorjanci. Ni podatkov o njegovem šolanju. V stiški cistercijski samostan je vstopil 8. decembra 1689, kjer je 10. decembra 1690 opravil svoj poklic in 25. novembra 1693 praznoval svoj primat. Bil je Regens Chori in nazadnje Subprior.

Opat mu je preveril službo hišnega kronista, ki naj bi pregledal, izpopolnil in uredil samostansko kroniko, kar je pater Pavel tudi storil, na podlagi kronik drugih samostanov. Uporabljal je tudi podatke iz knjig Valvasorja, Schönlebna in Vitezovića.

Po ukinitvi samostana leta 1784 je Puzelov rokopis prišel v Trst, kjer ga je tržaški župnik

Michael Verne odkupil pri rezalniku sira in ga izročil Državnemu Muzeju v Ljubljani (danes Arhiv Republike Slovenije).

Pater Pavel je umrl v Stični 20. avgusta 1721.

Cistercijski samostan v Stični

Cistercijska Opatija Stična je najstarejši samostan na današnjem slovenskem ozemlju in edina opatija, ki še deluje. V sklopu samostana se nahaja Bazilika Žalostne Matere Božje, ki služi tudi kot župnijska cerkev.

Začetki samostana segajo v leto 1132. Samostan je kmalu po ustanovitvi postal pomembno versko, kulturno in gospodarsko središče Kranjske. Bogata samostanska knjižnica je do jožefinskih reform varovala dragocene iluminirane rokopise v latinščini iz 12. in 13. stoletja, ki so nastali v stiškem skriptoriju. V samostanu je leta 1428 nastal za slovensko slovstvo pomemben Stiški rokopis, eden prvih pisnih spomenikov v slovenščini.

V času reform Jožefa II. leta 1784 je bil samostan razpuščen. Ponovno so ga obudili cistercijani šele leta 1898. Od takrat dalje samostan ponovno nemoteno deluje.

Danes šteje samostanska družina 15 članov in opravlja svoje redovne liturgične molitve, ki je njihovo glavno duhovno poslanstvo za Cerkev in svet. Poleg romarjev in obiskovalcev Muzeja krščanstva na Slovenskem in ogledovalcev samostana, se za samostanskimi zidovi skozi celo leto zbirajo manjše skupine starejših in mlajših za duhovno poglobljanje. Nekatere skupine vodijo nekateri izmed menihov, zakonske skupine največ vodijo jezuiti, mnogi pripeljejo voditelja s seboj in rabijo le prostor in samostanski mir. Pred tremi desetletji je bilo več mladine,

zadnja desetletja pa se množijo duhovni centri po vseh delih Slovenije. Večji shodi so jesenska srečanja mladine, ki se že več kot 30 let vršijo sredi septembra in povežejo, spodbudijo in navdušijo mlade iz cele Slovenije.

Ali ste vedeli?

- Da prihod prvih cistercijskih menihov v Stično postavljajo zgodovinarji v leto 1132? Stiški menih p. Pavel Puzelj, ki je 1719 dokončal obširno kroniko in je glavni vir samostanske zgodovine, je zapisal, da so prvi menihi v običajnem številu 12 prišli v Stično iz maternega samostana Rein (lat. Runa) pri Gradcu. Prvi stiški opat Vincenc pa je prišel direktno iz Morimunda v Franciji, hčerinskega samostana Citeauxa. To je ena od posebnosti stiškega samostana. Začasno so se naselili v bližnji prazupniji Šentvid in od tam vodili zidanje samostana. Po treh letih so bila opravljena začetna dela. Osnovni liturgični in bivanjski prostori so bili pripravljeni tako daleč, da se je že lahko začelo normalno redovno življenje.

- Da je ustno izročilo ohranilo več legend o nastanku stiškega samostana? Ena od teh pripoveduje, da so samostan začeli zidati nižje, kjer je sedaj spodnja Pristava. Pa je neki ptič letal v podnožje griča in čvkal: Sit hic! Sit hic!, kar po slovensko pomeni: Naj bo tukaj, Naj bo tukaj (samostan)! Tako so postavili samostan na sedanjí prostor, v samostanski grb pa je prišel ptič in kraj je dobil po tem svoje ime Stična (Sitic po latinsko).

- Da je bogata samostanska knjižnica do jožefinskih reform varovala dragocene iluminirane rokopise v latinščini iz 12. in 13. stoletja, ki so nastali v stiškem skriptoriju?

- Da je v samostanu leta 1428 nastal za slovensko slovstvo pomemben Stiški rokopis, eden prvih pisnih spomenikov v slovenščini?

- Da je skozi stoletja samostan spreminjal svojo arhitekturno podobo, tako da danes

najdemo sledove romanike, gotike in baroka? Vse do danes pa se je ohranilo najstarejše jedro samostana, ki ga tvorita znameniti križni hodnik in redovna cerkev. V času reform Jožefa II. leta 1784 je bil samostan razpuščen.

- Da je po razpustitvi samostana stiško knjižnico in arhiv leta 1784 prevzela Kmetijska družba v Ljubljani? Ker je bila ta leta 1787 razpuščena, so to izročili ljubljanskemu škofu. Od 88 zabojev knjig in listin, ki so jih odpeljali iz Stične, je imela prednost Dunajska dvorna knjižnica, da si izbere, kar želi od knjig in rokopisov. Tako so odšle največje dragočnosti na Dunaj. Drugo je prevzela ljubljanska Licejska knjižnica. Okrog 300 izmed teh knjig je danes v Narodni in univerzitetni knjižnici. Končna splošna ugotovitev je: ob razpustu stiškega samostana se je rešilo iz knjižnice slaba polovica, od slik samo nekaj portretov iz 16.-18. stoletja in od dokumentov samostanskega arhiva slaba četrtina.

- Da se je –po zapisani pripovedi– blaženi Anton Martin Slomšek na svojem potovanju iz Ljubljane leta 1837 za kratek čas ustavil tudi v Stični? Iz vzpetine nad samostanom si je ogledal razpadajoči samostan in se zjokal nad nekdanj slavno cistercijsko opatijo, v kateri so sedaj bila stanovanja raznih uradnikov in vojašnica, župnik pa je bil odrinjen v borno hišo.

- Da sta samostan ter cerkev danes zavarovana kot nepremična spomenika državnega pomena, sam samostan pa predstavlja pomembno versko in kulturno središče?

- Da je vsak obiskovalec v stiškem samostanu vedno dobrodošel? Pa najsi bo to romar, ki obišče Stiško baziliko, udeleženec programa v domu duhovnosti, gost, ki si v Ašičevi čajnici poišče kaj za svoje telo ali pa turist, ki ga zanima stiška arhitektura in Muzej krščanstva na Slovenskem.

Pripravil: **Jože Jan**

Viri: **Wikipedia.org; Slovenska-biografija.si; Biografia cisterciensis; Obrazislovenskihpokrajin.si; Sticna.eu**

VZGOJA ZA NAPOR | *Staršem v razmislek*

V želodu je hrast, v otroku je odrasel človek.
- Pregovor

Vzgoja otrok je v poslanstvu staršev ena najpomembnejših, dragocenih, a tudi težkih nalog. Kako uspešno in dobro jo opravljajo, je odvisno od več činiteljev, močno tudi od vzgoje, ki so je bili deležni sami v matični družini.

Povojna generacija naših staršev ni poznala interneta s stotinami vzgojnih nasvetov, posnetkov, odgovorov na vprašanja, mnenj drugih staršev. Niso imeli knjig, revij, priročnikov za vzgojo otrok ; v šoli so le redko poslušali predavanja in priporočila, kako vzgajati . Učitelji so pogosto opozarjali na slabe pogoje za učenje in pisanje domačih nalog ter fizične kazni, pa tudi na preobremenjenost otrok z delom na kmetiji. Večina staršev je takrat vzgajala iz osebnih izkušenj in z zdravo pametjo.

V zadnjih tridesetih letih se je z velikimi spremembami na vseh področjih družbe spreminjala tudi vzgoja v družinah in vzgojno-izobraževalnih sistemih. Kljub številnim razlikam med starši »preteklega« in »sedanjega« časa si skušajmo odgovoriti na vprašanje, kakšno podobo vzgojenega otroka so si želeli prvi in kakšno pričakujejo drugi.

Nedvomno se boste strinjali, da si **vsí starši želimo, da bi bil otrok zdrav, uspešen**

in srečen; da bi bil odgovoren, deloven in spoštljiv; da ne bi zašel v slabo družbo, v svet drog in alkohola; da bi končal šolo, prišel do poklica, si ustvaril družino.....

V tem, suhokranjskim staršem namenjenem prispevku želim nekoliko osvetliti **vzgojo otroka za premagovanje naporov.**

Napor ima slikovito prispodobo v znanem slovenskem pregovoru: **Brez muje se še čevelj ne obuje.** Za vse, kar počnemo, je potreben določen napor. V naravi človeka in človeštva ga prizadevanje, da bi si napor olajšali, ga zmanjšali – to je gonilo napredka. Ob izumih, ki skrajšujejo čas našega dela in nas manj utrudijo (sesalec namesto metle), le malokrat pomislimo, da **je napor tudi vir zadovoljstva.** Spomnimo se na cilj, ki smo ga dosegli po trdem delu in trudu ! Kakšno zadovoljstvo nas je napolnilo ob koncu poti ! Dobra ocena, opravljen izpit, tlakovano dvorišče.... Pri tem je treba vedeti, da pri delu deluje tudi fiziološki napor. Mišice so obremenjene, kar povzroča bolečino, le-ta pa izločanje posebnih hormonov, ki blažijo bolečino, obenem pa sprožajo občutek ugodja in zadovoljstva. Ta prijeten občutek nas kljub utrujenosti žene naprej in motivira za nove naloge.

Torej je vzgoja otroka za napor še kako pomembna. Vemo, da je usmeritev otroka v na-

por že zapisana v njegovih genih. Opazujte dojenčka, kako se napreza, da bi dosegel igračko; malčka, ki se trudi postavljati se na noge, prijemati, sneti, posnemati mamo pri opraviilih – ne da bi ga k temu silili. Potrebno je, da otroka že od malega spodbujamo in usmerjamo, da z naporom dosega cilje in občuti zadovoljstvo, ki ga starši še podkrepimo z izraženim veseljem, pohvalo, tudi manjšo nagrado.

Otrok usmerja napor v različne dejavnosti: v zanj **koristne** in za okolje sprejemljive, a tudi v dejanja, ki so **zanj škodljiva** in jih okolje zavrača kot nedopustna. Ker nima vrojene nega občutka za koristno in škodljivo – dobro in slabo, sledi svojim vzgibom.

Primer: Otroka pritegnejo gumbi na štedilniku; s trudom jih obrača, da povesi lučka. Grelne plošče se segrejejo, otrok se lahko opeče. Vzgojna naloga staršev je, da ga učijo razlikovati med nevarnim in koristnim naporom.

V družinah, kjer je vzgoja pretežno **avtoritativna**, starši otroka priganjajo h koristnim naporom, sami mu postavljajo cilje, škodljiv napor pa strogo kaznujejo. Iz strahu pred kaznijo se mu otrok izogiba. Ker dela pod prisilo, ne občuti zadovoljstva, ampak odpor.

Če starši otroka **pretirano razvajajo** in ga skušajo obvarovati pred vsakršnim naporom, se zgodi, da ne more vzpostaviti povezave med dobro opravljenim delom in zadovoljstvom. Zato je nezadovoljen. Pričakuje, da mu bo ugodje nudilo okolje. Po drugi strani pa postajajo starši vse bolj popustljivi do

otrokovega škodljivega napora, ko postaja njegovo vedenje moteče, nadležno, uničevalno, celo nasilno.

Primer 1: Starši izpolnijo željo mlajši hčerki in ji kupijo psička. Toda odgovornost zanj naložijo starejšemu bratu, čeprav si tega ne želi. Prisiljena obveznost mu vzbuja jezo in odpor.

Primer 2: Starši svojega prvošolca še vedno oblačijo, obuvajo, pospravljajo igrače in ga celo podkupujejo za normalne dolžnosti (umivanje zob). Otrokov želje so ukazi, ki jih starši izpolnjujejo. Njegovo neprimerno vedenje (ugovarja, grdo govori, uničuje igrače....) dopuščajo in ga opravičujejo pred sorodniki, učiteljem...

Primer 3: Družina skrbi za ostarelo babico. Staršema pomagata pri tem tudi 6- in 9- letna sinova (zalijeta rože, gresta v trgovino...), za kar sta pohvaljena, včasih nagrajena s sladico ali evrom za v hranilnik. V tem primeru je napor povezan ne le z zadovoljstvom , ampak tudi z ljubeznijo do babice in s sožitjem v družini.

In na koncu – staršem v razmislek: Kako vzgajate otroke za napor v vaši družini? Ali veste, da **so pristno veselje in pohvale staršev** najmočnejše spodbude za premagovanje naporov na poti otrokovega odrasčanja? – Pa nikar ne odlašajte. **Kajti v želodu je hrast, v otroku pa odrasel človek.**

Mag. Jelka Mrvar

Viri : Bogdan Žorž, Vzgoja za svobodo – vzgoja za odrekanje, Ognjišče, 2010

NAGRADNI NATEČAJ: “Kaj mi pomeni Slovenija?”

V prejšnjih številkah Svobodne Slovenije smo vam že predstavili vse likovne prispevke in nagrajene prispevke v kategorijah slovenske besede.

V tej številki pa nadaljujemo z objavo prispevkov v slovenski besedi. Z veseljem bi nagradili vse prejete prispevke, saj vemo, s kakšnim trudom in vnemo ste jih pripravili.

Vsem, ki ste poslali svoja dela, uglednim članom žirije in pokroviteljici natečaja, ministrici za Slovence v zamejstvu in po svetu, dr. Heleni Jaklitsch, znova HVALA LEPA!

Hvala, deželica zelena

Deželica zelena, zibelka mojih korenin, hvaležni smo ti, ker zazibala si vsakega, ki tam se je rodil. Božja je usoda določila, da so morali od tebe mnogi se oddaljiti. Odšli so daleč proč, da tebi, Bog, bi zvesti ostali, te spoštovali in tako smo se tukaj, onkraj sveta, mi rodili. Hvala, deželica zelena, ker z odprtimi rokami sprejmeš vsakogar izmed nas. Hvala Ti, za vse vrednote tvoje, ker lahko se vrnemo k našim koreninam, kjer naš drugi dom je. In smo deležni tvoje dobrote. Hvala, ljubljena deželica zelena, ker lahko naši potomci razširijo svoje sanje preko tebe, če tako si zaželim.

Daniela Liliana Javoršek

TO SMO MI

To smo mi: Argentina in Slovenija. Zaljubljene besede... Svetloplava in bela. In tudi bela, modra, rdeča.

Bela: luna in oblaki, mleko in kruh, zasnežene gore in mir. Modra kot morje. Rdeča: srce, kri in ljubezen.

To smo mi: Argentina. Sonce in reka, mate in piškoti, prijatelji in nogomet, nedelja in asado - meso na ražnju, tango in poezija.

In tudi... Slovenija. Korenine in ljubezen, vera in upanje, stara mama in kuhinja, zelena jezera in rožne planine, kjer ptički letijo; dom in spomini, tarok in prijatelji, potica in tradicije, ABC ob sobotah...

Tukaj in zdaj pojemo slovenske pesmi, se smejemo in zabavamo, plešemo polko, obujamo spomine naših prednikov, ohranjamo tradicije, se družimo in kljub težavam, gledamo naprej.

To smo mi: ponosni otroci in vnuki čudovitega naroda.

Zaljubljene besede: mi, Argentina in Slovenija. Ponos in korenine. Preteklost in sedanjost. Ljubezen.

ABC Mladi 2021 - Šola France Balantič

EJ, ZATO JE V SLOVENIJI LEPO!

Kamor se ozre oko, vse zeleno, vse zlato, je prepevalo moje srce, ko sem po petdesetih letih spet stala ob oknu dolenskega vlaka, ki je s svojim ritmom spremljal mojo pesem, medtem ko je po železni cesti drdral proti Mokronogu, kjer so me pričakovali moji dragi sorodniki.

Kakor pisan prt so bežala mimo mene zlata polja in zeleni travniki, žuboreči potočki, prijazne vasice in temni gozdovi. Z bližnjih in daljnih gričev so me pozdravljale bele cerkvice In mi klicale: »Bog te živi!« Kako si lepa, domovina! Čestitam ti, Ivan Cankar, ker si povzdignil slovensko deželo v Nebesa pod Triglavom.

A onkraj morja me je čakala druga dežela. Tista, ki me je sprejela, begunko, mi dala delo in kos kruha. In svobodo, da smo si lahko ustvarili Slovenijo v malem. Okrog velemesta smo si postavili domove. In v vsakem okraju z združenimi močmi zgradili skupni Dom. Tam se zbiramo ob praznikih in obletnicah, na predavanjih, pevskih vajah in igrah.

V vseh Domovih je še prav posebna skrb posvečena slovenski sobotni šoli. Tako je tudi v Slovenski vasi že dolgo vrsto let.

Bilo je pred mnogimi leti, ko do naše vasi še ni bilo tlakovane ceste. Tisto nedeljo smo morali priti do Slovenske hiše v Buenos Airesu, ker...

Pred Domom se nas je zbralo kar lepo število: nekaj odraslih in veliko otrok. Mahnili smo jo peš do avtobusa, ki smo ga kar napolnili. Otroci so med seboj čebljali po slovensko.

Gospodu, ki stoji poleg njih, se zbudi radovednost in izve:

»Smo otroci slovenskih staršev. Doma govorimo slovensko in hodimo v sobotno šolo.«

»Kaj se učimo? Pišemo, beremo zgodbe in pesmi, ki so jih napisali slovenski pesniki in pisatelji. «Imamo verouk, pa zemljepis in zgodovino. In slovnico.«

»Tudi pevski zbor imamo. In večkrat se naučimo kakšno igro. Ravno zdaj se peljemo v Slovensko hišo, kjer bomo za vse slovenske otroke igrali igro «Čudežna srajca dopetajca.«

Eden od otrok se domisli, pokaže name in reče:»Tole je pa naša učiteljica.« Gospod se obrne do mene in reče:« Če bi vsi priseljenci tako delali, koliko bogatejša bi bila Argentina!«

Kapela Marije Pomagaj je bila polna slovenskih otrok, ki so molili in prepevali pri sveti maši. Nato pa brž v veliko dvorano. Še zadnja navodila našim igralcem in zastor se je odprl. Vse je lepo potekalo in korajžni Matjaž je premagal krvoločnega zmaja. Nič čudnega, če je od utrujenosti zaspal. A že so tukaj zvijačni ministri, da mu ugrabijo srajco. Takrat je pa cela dvorana zaklicala: »Matjaž, Matjaž, srajco ti bodo ukradli!« No, res so mu jo ukradli. A končno je

zmagal junaški Matjaž v veselje vseh mladih gledalcev.

In v veselje vseh mladih igralcev, ki daleč od slovenske domovine gojijo in ohranjajo lepoto in bogastvo slovenske besede. Jo znamo ceniti vsi Slovenci v tujini in domovini?

Mesec junij je mesec obletnic. Najprej se spominjamo mučeniške smrti naših bratov in sestra.Tisoči in tisoči so pod roko brata - morilca napojili slovensko zemljo s svojo krvjo in darovali svoje življenje Bogu in domovini. Med njimi imam brata in dva strica. Vsa ta množica mučencev pred Božjim prestolom prosi za našo domovino.

Se zavedamo veličine njihove žrtve? Jo znamo ceniti? Se jim v stiskah in težavah z zaupanjem priporočamo? Znamo izkoristiti bogastvo, ki ga imamo v nebeški zakladnici?

Ali niso morda ravno naši mučenci izprosil pri Vladarju sveta, da letos že tridesetih obhajamo obletnico samostojnosti Slovenije? Prosimo jih, naj posredujejo pri Bogu, da bi po tolikih krivicah in trpljenju v Sloveniji končno zavladala mir in bratska ljubezen. Da bi si podali roke in iz vsega srca zapeli:

Slovenija, moj dom brez mej, ker nosim te s seboj, Kjer dom je moj, kjer sin je tvoj, tam si Slovenija!

Zdenka Virant Jan

SLOVENIJA ME OSREČUJE - SLOVENIJA ME BOLI! Zgodba ljubezni

Ko se je Maribor pripravljal na vonj pomladanskega cvetja, sem prišel na svet zavednim slovenskim staršem. Spominjam se, kako je življenje potekalo med drugo svetovno vojno in po njej, skoraj samo v družinski intimnosti. Seme pa je pričelo svoj razvoj v rodovitni zemlji. Zanimal sem se je plamenček ljubezni!

Novice in spremembe so nas vsak trenutek presenečale. Bila je nedelja, mama se je poslovila od sosede z besedami »Čez štirinajst dni se bomo gotovo vrnili«. Zaupala ji je ključ stanovanja. Življenje je sledilo svojo pot. Vetrinje. Prvi tedni begunstva so me seznanili z nepričakovanimi doživljaji. Skrb, žalost, molitev in zatajen jok staršev dolgo v noč, »Kaj nas še čaka?« Spoznal sem vzrok pričetege begunstva in poleg družinske povezanosti spoznal tudi zavest ter skrb staršev za naš slovenski narod. Odkril sem ljubezen do naroda! Plamenček je bil že skoraj grmada!

Družina je morala trikrat menjati begunska taborišča. Slovenska komunistična nasilna vlada je iskala nekatere dru-

žine. Odkril sem tudi različne, nejasne, nasprotno si načine vladanja. Nisem jih razumel, nisem jih mogel sprejeti. Globoko v srcu in v osebni tišini sem sledil spremembam in svoji osebni rasti.

Življenje je nadaljevalo svojo nesluteno pot. Starši so dočakali žalostno dejstvo, da morajo zapustiti razburkano Evropo. Star sem bil osem let. Potovanje z ladjo je bilo zame zelo zanimivo in nepozabno. Pluli smo v neznani svet. Opazoval sem trdno in neusahljivo upanje staršev in sopotnikov. Istočasno sem tudi opazil zaskrbljeno razmišljanje. Slišal sem jih govoriti o organizaciji skupnosti. Narodna zavest se je ojačevala, doživljal sem novo ljubezen, novo zaljubljenost! Toplina grmade se je večala.

Srečno smo se izkrcali v nepoznanem svetu.

Zavedam se, moja ljubezen do domovine Slovenije se je poglobljala in osvetljevala. Porajalo se mi je upanje, upanje v bodočnost. Pogosto smo v družini molili za domovino. Pričel srednjo šolanje, sodeloval pri mladinskih organizacijah in pri slovenskem pevskem zboru. Nato sem se preselil v druge kraje in pričel svojo akademsko pot, si ustvaril

svojo družinico in pričel poklicno delo.

Po tridesetih letih sva se z ženo odločila potovati v Slovenijo. Z veliko srečo sva odkrila in potrdila vse prejete zaklade v družini in v slovenski skupnosti. Proti pričakovanju, s sorodniki nisva dosegla sproščenega razgovora. Občutila sva vzdušje nesvobodnega vladajočega režima. Uživala sva lepoto naše domovine! Naša Slovenija je raj! A vrnil sem se z grenkobo v srcu.

Iskal sem čas za branje. Vzljudil sem slovensko besedo. Pričakovali smo, upali in hrepeneli po slovenski zarji! Pomirjujoča želja in kal svobode sta tudi v meni gorela. Leta 1991 smo dočakali OSAMOSVOJITEV NAŠE DRAGE DOMOVINE SLOVENIJE!!! Mogočen kres se je dvignil v nebo!

Istočasno in že šestinsedemdeset let me skrbi pomanjkanje iskrene svobode in prikaz zgodovinske resnice v naši domovini. Živeči in več tisoč naših mučencev, čakamo zaželeno obsodbo krivic, iščemo nove poti do luči, do iskrene sprave.

Zato me SLOVENIJA OSREČUJE, zato me tudi SLOVENIJA BOLI

Božidar Bajuk

Nagrajeni prispevki likovne kategorije, od leve na desno: Karolina Kenda (1. nagrada, mladina); Matjaž Godec (2. nagrada, mladina); Vera Rupar (1. nagrada, odrasli).

KOLEDAR

22. avgusta

Občni zbor v Slomškovem domu

19. septembra

60. obletnica Slomškovega doma in
51. mladinski dan

26. septembra

Mladinski dan v Slovenski vasi

10. oktobra

Slovenski dan
Obletnica v Našem domu San Justo

17. oktobra

Materinski dan
Nabirka za ZSMŽ

31. oktobra

Pristavski dan

Slomškov dom vabi vse člane na

OBCNI ZBOR,

v nedeljo, 22. avgusta ob 10.00.

OSEBNE NOVICE

ROJSTVO

Vesela Novica: V Santiago de Chile se je 3. avgusta 2021 rodila **GUADALUPE**. Mamica je Stefania Belliardo, očka pa Maksimiljan Golob.

SMRT

V ponedeljek, 16. avgusta, je za vedno zaspala **Kristina JEREB QUALIZZA**. Naj počiva v miru!

SVETE MAŠE
NA SPLETU

Povezava

“ ZA RAZMISLEK IN NASMEH ”

“En dober pregovor na dan, prežene slabo voljo stran”

PREGOVORI IN CITATI

ŠPORT

V zadnjih mesecih je šport kar vdrl v naše življenje. Poleg športa, ki ga vadimo posamično, smo bili tudi priče zelo zanimivih tekmoval, ki smo jim lahko sledili po televiziji in družbenih omrežjih. Argentina je igrala in osvojila pokal Amerike, slovenski kolesar Tadej Pogačar je zmagal na Tour de France, na olimpijskih igrah v Tokiu 2020 pa smo trpeli in se veselili s slovenskimi in argentinskimi ekipami ter športniki, ki so dosegli zelo pomembne dosežke. Pozno v noč ali zelo zgodaj zjutraj smo sledili tekam in navijali za naše športnike, predvsem pa za »našega«
Cristiana Pogljajena, ki nas je razveselil z bronasto medaljo v odbojki!

Danes ne bom z vami delil pregovorov, ampak sem izbral nekaj citatov znanih športnikov. Upam, da vam bodo všeč!

Ni pomembna velikost človeka, ampak velikost njegovega srca.
(Evander Holyfield, ameriški boksar)

Čim težja je zmaga, večja je sreča po njej.
(Pele, za nekatere - razen za argentince - najboljši igralec nogometa vseh časov)

Če ste dali vse od sebe, ste zmagali.
(Billy Bowerman, ameriški trener v atletiki in eden ustanoviteljev podjetja Nike)

Športnik ne more teči z denarjem v žepih. Teči mora z upanjem v srcu in sanjami v glavi.
(Emil Zatopek, češki atlet, večkratni olimpijski prvak)

Nikoli ne reci nikoli, saj so meje - kot strahovi - pogosto le privid.
(Michael Jordan, ameriški košarkar, eden največjih športnikov ZDA 20. stoletja)

Težko je premagati osebo, ki nikoli ne obupa.
(Babe Ruth, ameriški poklicni igralec bejbola, imenovan za najboljšega igralca bejbola vseh časov)

Če imate vse pod nadzorom, se ne premikate dovolj hitro.
(Mario Andretti, italijansko-ameriški dirkač)

Nikoli nisem izgubil igre. samo zmanjkalo mi je časa. (Michael Jordan)

Za zmago moraš imeti voljo.
(Bob Richards, ameriški atlet, dvakratni olimpijski prvak v skoku s palico)

Heroji se spominjajo, legende pa nikoli ne umrejo. (Babe Ruth)

Ovire te ne smejo zaustaviti. Če naletiš na zid, se ne obračaj in ne obupaj. Ugotovi, kako ga preplezati, iti skozi ali najti način, kako ga obiti. (Michael Jordan)

Ves čas me je strah neuspeha, vendar očitno ne toliko, da bi prenehala.
(Ronda Rousey, ameriška športnica v borilnih veščinah in judoistka)

Kaj narediš z napako? Prepoznaš jo, priznaš jo, učiš se iz nje in nato nanjo pozabiš.
(Dean Smith, angleški igralec nogometa, sedaj trener)

Ne moreš priti do zmage, če se ne učiš iz porazov. (Ameriški košarkar, igral je 20 let v ameriški ligi NBA)

Pripravil: Jože Jan

Zveza slovenskih mater in žena pripravlja razstavo fotografij predmetov, ki so jih naši starši ali stari starši leta 1945 vzeli s seboj na svojo begunsko pot in jih prinesli v Argentino.

Zato prosimo vse prijatelje, ki še imate doma katerega od takih predmetov, ali pa tudi kak predmet iz begunskega taborišča, da nam pošljete fotografijo in kratko zgodbo družine in predmeta.

Razstava bo lep spomin in počastitev naših staršev!

Prosimo, da delite to vabilo med prijatelji in znanci. Fotografije sprejemamo na emailu **alencasch64@gmail.com** do 30. septembra.

ZVEZA SLOVENSКИH MATER IN ŽENA

“Delo z mladimi - delo za prihodnost”
bl. Anton M. Slomšek

60. OBLETNICA
SLOMŠKOVEGA DOMA
51. MLADINSKI DAN

10.15 zbiranje
10.30 sv. maša
12.00 program v dvorani
odprtje likovne razstave
13.30 kosilo
16.00 veselica na vrtu

19. septembra 2021 - Slomškov dom

Svobodno Slovenijo podpirajo

SVOBODNA SLOVENIJA | Glasilo Slovencev v Argentini

Ustanovitelj Miloš Stare

Lastnik društvo Zedinjena Slovenija

Predsednik Jure Komar

Urednika: Mariana Poznič, Jože Jan

Uredniški odbor: Erika Indihar, Lucijana Hribar, Cecilija Urbančič, Jože Lenarčič, Miloš Mavrič, Marko Vombergar, Tomaž Žužek

Oblikovanje: Leila Erjavec, Sofi Komar

SVOBODNA SLOVENIJA / ESLOVENIA LI BRE

Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires - Argentina

email svobodna.ba@gmail.com

www.svobodnaslovenija.com.ar